

PASVALIETIS

LIETUVOS ATGIMIMO DEMOKRATINES JĒGAS REMIĀS LAIKRAŠTIS

Nr. 7 (11). 1991 m. balandžio 15 d.

PAVASARIS BUS NELENGVAS!

Susitinku senus žemdirbius, su kurių esu kartu dirbęs, gyvenęs ilgą laiką, pasikalbame apie gyvenimo kasdienybęs, bėdas ir rūpesčius.

Kalba nukrypsta į ateitį. Yra vilties, yra ir nerimo.

...Kad ir šis pavasaris. Koks jis bus? Kokis bus žemdirbiui, koks jis bus visai Lietuvai?

Dauguma žemdirbių gyvena kažkokia tai neviltimi, jų veiduose nematau didelio optimizmo. Gyvename nežinia. Kolektyvuose juntamas atsipalaidavimas. Kai kur tai atsiliepia netgi darbo drausmei. Sako, pabandyk darbo drausmés pažeidėjų sutramdyti, tuo pat būsi apšauktas stagnatoriumi, karaliuku. Šerikas geria viduryje dienos, veršiai mykia pašaro negavę. Taigi, šerikas neliečiamas, pabandyk paliesti ir gausi atkirtį. Panašūs niuansai juntami daug kur.

Kad ir visuomeninių organizacijų veikla visai apmirusi. Žmonės, aktyviausiai dirbę ir gyvenę, pergyvena kažkokį nepasitikėjimo laikotarpi ir dar nežinia ką.

Bandau kartais aktyvius žmones padražinti, skatinu nepulti į neviltį, guodžiu, kad gyventi vis tiek reikės ir gyvenimas nuo mūsų priklausys, jis pastoviai nuo mūsų priklauso.

Pažiūri žmogus į mane neretai nepasitikėjimo žvilgsniu, kitas dar ranką numoja: Et, kaip bus, taip bus! Optimistas pritaria: Žinoma, gyvenimas mūsų rankose, nereikia panikieriams pritarti.

Kaip sakoma, ant nosicos jau sėja, grūdas aruode ir tas jau jaučia pavasarij. Ar bus jis lengvas žemdirbiams?

Kaip paprastai paskutinieji pavasariai buvo sėkmingi. Sėjos

darbai, eidavo sklandžiai, darbų kokybė patenkinama. Žinoma, kiekvienoje gryčioje dūmų pasaiko, bet visumoje didelės bėdos nebūdavo. Su tokia galinga technika dabar apsėti ne problema.

Šiemet bus juntamas kažoks tai kitoks pavasarij ir darbų organizavimas, bijausi, kad tai neat-silieptų neigiamai. Kai kas perša kitaip ne kaip visada dirbtį dirbančiųjų pasodybinius sklypus.

Bus daug pasiūlymų ir minčių, kada žemę pradėti dirbtį, kada baigtī, kada sėti, kaip sėti. Bijausi, kad nebūtų persistengta ar at-virkščiai - nesistengta. Daugiausia būna taip, kad kai daug auklių, vaikas lieka be galvos.

Žinia, kad žmonės pradės labiau skaičiuoti darbo sąnaudas, nes tai atsilieps jų asmeninei kišencui, ypač augantiems bendruose plotuose lauko kultūras: tiek ir grūdines, tiek ir daržoves, tiek ir daugiametės žoles.

Neretai žmonės klausia, kokios gi tos sąnaudos ir kiek ūkiams už jas reikės mokėti? Nuo ko tas priklauso? Tiesa, kai kurie ūkiai nutarė tas sąnaudas iš žmonių imti simbolines. Žinoma, tai ūkų vidaus reikalas.

Tačiau visumoje žmonės jau pradės skaičiuoti, o tai manau gerai. Žmonės savo visuomet geriau suskaičiuoja negu mūsų visų. Galdėt Dicvas žmogų sutvérė, kad jam pirštai į save atlenkti.

Praejuosi metų rudeninis arimas daug kur nusivélinio. Rudeninio arimo kokybė ne visur gera, todėl pavasarij teks žemę dirbtį papildomai, kur dirvos nepatenkinamai suartos. Žinoma, tai irgi atsilieps į papildomas sąnaudas.

Reikia, kad beskaičiuodami sąnaudų nesėtumė ir į nepakankamai dirbtą žemę.

Norisi, kad agronomai, padalinį vadovai, ypač augalų apsaugos agronomai nenusišalintų nuo žmonių pasėlių, auginamų bendruose plotuose, trėsimo, papildomo patrėsimo, pasėlių purškimo. Kad nemanytų, kad tai ne jų pasėliai. Dirvą nualinti, aplieisti piktžolėmis galima greitai, o atstatyti gali prireikti daug metų.

Apylinkės ūkiai pasodybinius sklypus visų norinčių priėmė į bendrus plotus. Tai sudaro žmonėms patogumą. Žmonės tai atsidėkodami turėtų aktyviau dalyvauti visuomeninėje gamyboje. Į tai ateityje ūkų administracijos, kolūkių valdybos turėtų atsižvelgti. Kaip sakoma, ranka ranką turi prasti. Kaip tu man, taip aš tau.

Gyventojai, išplėtę pasodybinius sklypus, turi galvoti, kaip didinti gyvulių skaičių. Tam rajoninės grandies vadovai turėtų galvoti, kaip aprūpinti gyventojus statybinėmis medžiagomis, kad gyventojai galėtų prasiplėsti ūkinius pastatus.

Reikia, kad užauginta laukininkystės produkcija ir visuomeniniuose plotuose, ir pasodybiniuose sklypuose pasiliktų to ūkio ribose, kad ji būtų vietoje perdirbtą į gyvulininkystės produkciją. Ūkų specialistai su gyventojais jau dabar

privalo sudaryti sutartis, ypač grūdamas. Kad kolūkis pasodybinius sklypus augins bendruose plotuose, o piliečiai sutartinėmis kainomis kolūkiams ar valstybiniams ūkiams parduos grūdus. Tai įgalins visuomeniniame plote realiau planuoti gyvulių skaičių.

Reikia, kad neatsitiktų taip, kad išplėtus individualų ūkį nesumažėtų dirbančiųjų aktyvumas dalyvauti visuomeninėje gamyboje.

Tam, suprantama, reikia imtis kai kurių papildomų priemonių. Ypač noriu atkreipti padalinį vadovų dėmesį į tai, kad šienavimo darbai žmonių šienaujamuose plotuose būtų kuo daugiau mechanizuoti. Tam reikia iš anksto ruoštis. Specialistams galvoti kaip artimiausiais metais žmonių ganymas kuo arčiau priartinti prie gyvenviečių.

Tegu negalvoja karštakošiai, visuomeninis ūkis dešimt ar dar ir daugiau metų neišnyks. Gal tik pasikeis visuomeninio ūkio formos. Visuomeninjų ūkų šiandien ar po metų kitų norėtų likviduoti tik bepročiai, kas negalvotų apie pasėkmes, o vaikytusi asmeninių ambicijų.

Vaikantis asmeninių ambicijų galima kvailysčių ir dar didesnių prikrėsti, bet tai tik Lietuvos nenaudai.

A. STRIGŪNAS
Joniškėlio apylinkės viršaitis

NAUJI AUKŠČIAUSIOJO TEISMO TARĘJAI

Kovo 21 d. Aukščiausioji Taryba išrinko Lietuvos Respublikos aukščiausiojo teismo taręjus. Jų tarpe yra 4 iš Pasvalio rajono: A. Bielskis, R. Indrišionis, R. Mištolis, D. Petrėnienė.

"Pasvaliečio" inf.

BE KOMENTARU

GERA PRADŽIA

Pasvalio "Melioratoriaus" komanda, dalyvaudama Lietuvos futbolo čempionate pirmojoje lygoje, jau sužaidė 1:1 Plungėje su "Robotu" ir 1:0 Pasvalyje su Telšių "Masčiu". Pasvalio stadione įvyksiančią rungtynių tvar-

karaštis - 4 psl.

SIZIFO DARBAS

Kelias iš Kiemėnų į Uzvaros kolūkį uždarytas (perkasę su ekskavatoriais), bet nesąmoningi elementai patys užlygina ir pravažiuoja. Po to vėl iškasa ir vėl užlygina ir t. t.

BADO NEBUS

Pasvaliečiai gavo 30 talonų, ant kurių užrašyta "Maisto prekės", iš kurių dar tik pirmą dešimtuką "išisfravo" "Darbo" laikraštis. Pasirodo, kad maisto prekėmis jau tapo skalbimo milteliai, muilas. Kas toliau?

KOMERCIJOS LYGIS

Privati komiso parduotuvė

"Viltis" įsikūrė Taikos 13 namo rūsyje.

KAM NAUDINGA?

Nors talonai pramoninėms prekėms (apie kuriuos raše "Pasvalietis") jau atspaudinti, bet rajono vadovybė, matyt, mano, kad per anksti juos išdalinti.

PRIE KREMLIAUS SIENU

(Žilvinas GRYTĖ, foto D. ULKĖS)

Monotoniskai bildant traukinio Vilnius - Maskva ratams, blausiai apšviestame vagone, mano minčius irgi atrodė be ryškesnių kontūrų, saryšio, blausios. Tiesą sakant, ši kelionė nei Dainiui, nei man džiaugsmo nekėlė. Iš tokios keistos komandiruotės nesitikėjome nieko gero. Pro šalį skriejo medžiai, dar daug kur matėsi sniegas, visur nykuma - tipiškas Sovietų Rusijos peizažas. Lango stikle pasivaideno mūsų Redaktoriaus veidas. Tai jo déka mes trenkiamės į pačią priešo ištva. "Mūsų laikraštį kritikuoja, kad nepažymime svarbių datų, - kalbėjo mudu išsikvietęs šefas. - Tai, va! Už nepilno mėnesio bus V. Lenino gimtadienis. Esat prityrė kadrai, mokyti jūsų nesiruošiu. Grįžti privalot su tinkama medžiaga. Sékmės!"

Prasilenkiame su prekiniu traukiniu. Vis tolstame nuo Lietuvos. Dainius glosto savo fotoaparatu (importinj, "Kanon" ar "Liubitelskij" firmos) ir atrodo visai ramus. Jam tai kas - kelis kartus spragtels, ką parodysiu, ir darbas baigtas. Man gi pradeda vaidentis būsimi nemalonumai, nes galvoje tuščia; visai nejsivaizduju, kokia medžiaga patenkintų Redaktorių.

- Tai ką darysim nuvažiavę? - kalbinu Dainių.

Jis kiek patyli, po to ironiškai išdėsto:

- Pirmiausiai eisim į Sovietų Sojuzo širdį - Raudonąją aikštę. Gaila, kad mauzoliejus remonte, galėtum komunistų vadui nusilenkti. Baisią bausmę jam buvę draugeliai paskyrė, juk visus nor-

malius žmones į žemę laidoją... Ginčytis nesinori, ne ta nuotaika. Dainius įtaria mane pritariant raudoniesiems (taip jis vadina LDDP), o pats dedasi ištikimu LLL šalininku, todėl ir dabar naudojasi proga įgelti.

Tylim. Traukinys skubiai rytus. Važiuojam ne gyvuliniuose vagonuose, važiuojam savo noru, bet irgi į šiokią tokią nežinią. Kas bus ryto?

Maskva sutiko dar žiemiškai: žvarbus vėjas, ganėtinai daug sniego, blogai nuvalytos gatvės, tuščios prekystalių lentynos ir piki praeivų veidai. Greitai atsidūrėme ir Raudonojoje aikštėje, nors nei vienas mūsų vėliau negalėjo paaiškinti, kodėl mes taip pasielgėme.

Iš sustingimo pažadino sujaudintas Dainiaus balsas: "Žilvinai, žiūrek kas ateina!" Pasekiau jo fotoaparato objektyvo kryptį ir... apstulbau. Haliucinacijos? Tikrovė? Negaliu juk šito veido neatpažinti. "Ko tu, apuoke, stovi?!" - paragino Dainius. - Aš jau padariau kelis kadrus" (vieną iš jų matote nuotraukoje).

Taip paragintas pripuoliau prie ateinančiojo, sujaudintu balsu pasiseikinai ir prisistačiau.

- Ar tai ne menševikinės pakraipos laikraštis? - pasigirdo gerai pažįstamas grebluojančios balsas, o į mane žvelgė gudriai primerktoš akys.

- Oi ne, ne. Menševikų seniai neliko, visi išgaudytin. O mes demokratinės krypties.

- Demokratai dažnai būna

kolaborantai ir nekovoja už darbo liaudži, - nukrito lediniu balsu.

- Bet mes geri demokratai. Be to, mes iš Lietuvos ir visi labai mylim savo Prezidentą.

- Gerū demokratų nebūna. Juos verta appspjaudytin.

- Taip ir darom, - įsiterpė Dainius.

- O ką, neaugi Lietuva dar vis laisva? Nuo pat 1920 metų, kai aš

patvirtinau taikos sutartį su Lietuva?

Teko aiškinti, kas jvyko Lietuvoje, Rusijoje ir pasaulyje per septyniasdešimt metų. Mano pašnekovas įdėmiai klausėsi, retkarčiais pertraukdamas trumpais klausimais.

- Nuveskim mes jį į istorijos muziejų, - pasiūlė mano draugas,

(Nukelta į 4 psl.)

PASVALIO RAJONO VALDYBAI PAKLAUSIMAS

Šiai ir praėita metais rajono laikraštyje "Darbas" skelbiamas didelės paklausos prekių paskirstymas darbo kolektivams.

Rinkėjus domina, kiek šiai metais buvo gauta lengvųjų automašinų, autopriekabų, kokiems darbo kolektivams jie paskirstyti ir kokia komisija juos skirsto. Kodėl šios žinių neskelbiamas "Darbo" laikraštyje?

J. BUDREVICIUS
Rajono Tarybos
deputatas

1991.04.05

GAMYBA MAŽĖJA, KASA TUŠTEJA...

"PASVALIEČIO" KO.
RESPONDENTO POKALBIS SU
JURGENU KOLŪKIO PIR-
MININKU A. KOŽENIAUSKU

KALENDORIAUS LAPELIS
RODO BALANDŽIO 3 D.
MIESTE ŠILDYMO SEZONAS
DAR NESIBAIGĘS, KODĖL
KONTOROJE RADIATORIAI
ŠALT?

Nețurime kuom kūrenti. Akmens anglų negaunam, krosnių kuro nėra, kūrenamė dizelinu kuru, bet iškilo pavojas, jog nebūs kuom sėti. Šiuo metu nešildom kontoros, garažų ir kultūros namų. Šiemis pastatams apšildyti per parą reikėt apie 1,5 tonos skysto kuro. Išimt

padarėm ir vis dar šildom pradinę mokyklą, valgyklą, parduotuvę ir 3 gyvenamuosius namus, kuriuose yra 24 butai. Tam per parą sunaudojam 1,4 tonos kuro ir kolūkui tai kainuoja 600 rub. kasdien.

O KOKIA KOLŪKIO FINANSINĖ PADĒTIS DABAR?

Šiuo metu kolūkio einamojoje sąskaitoje yra 300 tūkstančių rublių. Prieš metus turėjome 1 milijoną 300 tūkstančius rublių. Tą skirtumą sudarė pajamos iš verslų, kuriais užsiiminėjo apie 50 žmonių, daugiausia ne kolūkiečiai. Dabar verslų cechas uždarytas, nes nebegauname žaliavų - plastmasės.

AR MAŽĖJA PAJAMOS IŠ

ŽEMĖS ŪKIO PRODUKCIJOS GAMYBOS?

Pajamos mažėja, nes trečdaliu sumažėjo gamyba. Priežastis - pašarų stygijus. Mes gyvenome iš pusiau pirkinių. Pavyzdžiui, mes laikėme 6 tūkstančius kiaulių, o savais pašarais galim išlaikyti 3 tūkstančius, nori nenori teks mažinti. Sumažinome karvių bandą 200 vienetų ir dar teks mažinti, 200 vienetų sumažinsime ir galvijų.

IŠ VYRIAUSYBĖS VADOVŲ GIRDĖTI KALTINIMŲ, KAD KOLŪKIAI, LAUKDAMI NAUJŲ SUPIRKIMO KAINŲ, PRILAIKĘ GYVULIŲ IŠVEŽIMA Į MĖSOS KOM-

BUVUSIO SSRS VIDAUS REIKALŲ MINISTRO VADIMO BAKATINO POKALBIS SU "OGONIOK" REDKOLEGIJOS NARIU GEORGIJUMI ROŽNOVU

- Apskritai, kas Jums pranešė, kad jūs jau nebe ministras. Pats Gorbačiovos?

- Televizijos diktorius "Vremia" laidoje. Nereikia apie tai - ar tai buvo staiga, ar ne, juk buvo! Aš jau nujaučiau, kad dirbsiu neilgai. Šia tema kalbėjausi su Gorbačiovu, ir ne kartą. Och, nesinori vėl raustis po pracių, netikęs mano charakteris, bet vis dėlto atsakysiu. Aš pats pirmas nučjau pas Gorbačiovą. Sakau: kažkas kybo virš manęs, kažkas spaudžia mane, jaučiu kažkokią tuštumą. Reikia kažkā daryti! Jis trumpai, ramiai: dirbk. Lapkričio pabaigoje Gorbačiovas pasikvietė mane ir sako: aš nusprendžiau. Tave reikia atleisti. Aš atsakiau: Michailai Sergejevičiau, jūs klystate. Štai ir visas pokalbis. Net nepagalvojau, kad visa tai bus taip greitai.

- Kada Jūs paskutinį kartą važiavote į ministeriją?

- Rytojaus dieną, gruodžio trečią.

- Naktį ilgai galvojote?

- Ir tą naktį, ir anksčiau. Supratau, kad atsidūriau kažkokių politinių jėgų, kažkieno

interesų sankryžoje. Man be perstojo įvairiu lygiu buvo tvirtinama: pernelyg skubu pirmyn, sudariau sutartį su Estijos VRM, ruošiau tokias pat sutartis su Lietuva, Latvija, Moldova. Beje, esu įsitikinęs, jeigu pradētume bendradarbiauti, o ne komanduoti, būtent bendradarbiauti su visų sąjunginių respublikų vidaus reikalų ministerijomis sutarčių pagrindu, tada

į atsinaujinusios Sajungos namą, kurį rengiamės statyti, būtų įmūryta tvirta plyta. Būtų išspręsta iki šiolei ore pakibusi sąjunginės VRM problema, šis centras būtų realus, nes ji remtų iš apačios, visi dalyviai būtų lygiateisiai. Būtent to ir nesuprato mano kritikai arba greičiausiai nenorėjo suprasti. Galbūt buvau idealistas, kai nuolat kartodavau: milicijai, visiems teisėtvarkos organams svarbu viena - teisė ir tiktais teisė, jokios ideologijos! Ar galėjau būti sąjungininkas Pabaltijo komunistams, kurie norėjo matyti VRM kaip patikimą ginklą kovojant dėl prarastos valdžios? Kiek šalininkų grumtynėse su tokiu nejtinkančiu ministru jie surado Maskvoje?

Nenoriu, kad susikurumėte klaidingą įspūdį apie Gorbačiovo vaidmenį. Aš neabejoju jo dorumo, tik doras žmogus gali pasakyti atvirai: didėja spaudimas iš tenai, iš čionai, turi išeiti.

- Ar sunku buvo stebeti iš šalies tai, kas neseniai dėjosi Lietuvoje? Tą mūšį, tą kraują, tą melą?

- Sunku. Neišpasakyta. Tai neteisėtumas. Aš sukrėstas, nesusuprantu

šalies Aukščiausiosios Tarybos reakcijos. Reikėjo tik vieno: įstatymu, Konstitucija įvertinti Vilniaus tragediją. O čia rimčiausiai įrodinėjama, ar kažkoks nacionalinis komitetas turėjo nuversti teisę vyriausybę, ginčijamas dėl to, kas pirmas nuspaudė gaiduką. O juk pakako tik pasakyti: jeigu tenai kažkoks komitetas turi tikslą jėga nuversti teisę vyriausybę, jis jau nekonstitucinis, jo nariai atsidūrė už įstatymo ribų, jo neteisėtus veiksmus tuoju turi nustatyti VSK. Tai pirma. Antra, kaip tai suprasti - tie komitetininkai pamojo piršteliu Sovietinės Armijos daliniams, ir tuoju sužlegėjo tankai su desantininkais? Nusilenkė ne VRM, ne VSK

- armijai, o ši nuolankiai vykdo nežinia kieno nurodymus! Nebūkime naivūs - taip ncbūna.

Savo oponentams dar kartą paaškinu: nesižaviu Landsbergio politika, dar daugiau, ryžtingai jai nepritariu. Tačiau veikti prieš jį ir jo vadovaujamą parlamentą nusikalstamais metodais neleista.

- Šiandieną dažnai tenka girdėti, kad Lietuva - tai tik pakartojimas to, kas jau įvyko ir Tbilisyje, ir Baku, be to, pagal vieną ir tą patį scenarijų.

- O štai čia nesutinku. Taip, ir Tbilisis, ir Baku - mūsų bendras amžinas skausmas. Bet tenai, nepaisydama viso padėties tragizmo, kariuomenė veikė pagal įsakymą nors ir susibankrutavusios, bet juridiskai teisėtos valdžios: iš pradžių gelbėjo Patiašvilį, paskui Vezirovą. Trumpai taariant, armijos veiksmai turėjo netvirtą, bet teisinį pagrindą. Dar kartą teigiu: ten armija gynė valdžią, čia, Lietuvoje, vertė. O tai kur kas pavojingiau.

- Vadinas, Ševarnadzė teisus - artėja diktatūra?

Prie ko save priskirti - prie idealistų ar optimistų? Aš pats netikiu klasikiniu diktatūros modeliu mūsų šalyje.

(Nukelta į 4 psl.)

BINATUS, O KAIP PAS JUS?

Mes mėsos rezervų neturime, gyvulių išvežimo neprilaikėme. Atvirkšiai, - kaip minėjau, mažindami gyvulių bandas jų išvežėme net daugiau. Šiais metais esame numatę parduoti valstybei 600 tonų mėsos, kai ankstesniais metais parduodavome arti tūkstančio tonų. Viską lemia ne geri ar blogi norai, o realybė - pašarai. Jų nepadaugės, nes išdalinus kolūkiečiams po 3 ha, kolūkio visuomeninėi gamybai žemės sumažėjo 740 ha.

GAL KOLŪKIS DAUG STATO IR TEN SUSIDARO DIDELES IŠLAIDOS?

Šiuo metu nieko nestatom, nė nėra statybinių medžiagų. Trūkstant medienos 3 sumontuoti namai liko neapdengti stogu. Medienos

rastume, bet kainos neįkandamos, vien už 1 kub. m medienos gamybos užprāčė 500 rub. Pernai atlikome statybos darbų už 800 tūkstančių rublių ir tai be kolūkiečių individualios statybos, kuriems irgi padedame. Pastatėme 2 angarus mechaninėms dirbtuvėms, vieną angarą atsarginių dalių sandėliui ir vieną - sporto salci. Deja, visi jie šiuo metu liko neįrengti.

PAKELTOS ŽEMĖS ŪKIO PRODUKTŲ SUPIRKIMO KAINOS, GAL JOS KOMPENSUOS PATIRTUS NUOSTOLIUS IR PAPILDYS KOLŪKIO KASĄ?

25 proc. padidintos pieno ir mėsos, kiek daugiau grūdų, linų, cukrinių rinkelių kainos esminiu pokyčiu dabartinei ūkio padėčiai neturės. Šis supirkimo kainų

pakilimas nepadengs net visų mokesčių. Trečdilio piniginių pajamų pristigs padengti išlaidoms. Paskaičiavome, jog birželio mėnesį atlyginimus kolūkiečiams dar išmokėsime, po to - nežinau.

KOLŪKINĖ GAMYBA MAŽĖJA, KASA TUŠTĖJA, AR NEATSIRANDA BEDARBIŲ?

Bedarbių yra. Uždarius vaikų darželį 6 darbuotojos liko be darbo. Viso sumažėjus kolūkinei gamybai 16 žmonių liko be darbo. Be to, dar turime 16 pareiškimų, norinčių įsidarbinti kolūkyje, bet ir jų neprimame.

PARDUOTUVĖJE KAINOS ŠOKTELĖJO ŽYMAI, BIUDŽETINIŲ ĮSTAIGŲ DARBUOTOJAMS VALSTYBĖ IŠMOKEJO KOMPENSACIJAS,

O KOLŪKIEČIAI AR JAS GAVO?

Po 85 rublius kompensacijas iš kolūkio sąskaitos išmokėjome visiems. Ateityje - jeigu turėsim iš ko, mokėsim, bet iš pateiktos kolūkio gamybinės-finansinės analizės galima garantuoti, jog neturėsime iš ko mokėti.

TAD KOKIA ŽMONĖMS IŠEITIS?

Išeitis - imti žemę ir ūkininkauti patiemis.

AR DAUG KOLŪKYJE YRA ĮSIKŪRUSIŲ ŪKININKŲ?

Vienas.

AČIŪ UŽ POKALBIĮ. MĀNAU, KITAS MŪSŲ SUSITIKIMAS ĮVYKS NE SU JURGÉNU KOLŪKIO KOLŪKIEČIAIS, O SU JURGÉNU FERMERIAIS.

Duok Dieve!

ATMETIMO REAKCIJA

PRIE KREMLIAUS SIENŪ

(Atkelta iš 2 psl.)

ten bus lengviau aiškinti. Beeinant ir daugiau pasiūnėkėsim.

Idėja aplankytį istorijos muziejų visiems patiko, ir mes sparčiai patraukėme tolyn. Mūsų naujasis pažstamas gyvai dairėsi aplinkui, kai kur stebindamas savo žiniomis, bet vis dėlto jautėsi, jog jis daug metų nebuvo išėjęs iš namų (...) Aikštės gale jo dėmesį patraukė uniformuoti vyrai. Tai buvo milicijos darbuotojai, kurie turi užtikrinti tvarką Maskvos širdyje, bet kadangi žmonių beveik nebuvo, tai nuobodžiaujantys milicininkai noriai leidosi su mūsų trijule į kalbas (žiūr. D. Ulkės nuotrauką).

- Milicijos viršila Stepanas Dolgoviazovas, - prisistatė aukščiausias.

- Malonu susipažinti, drauge Stepanai. Mane vadinkite Uljanovu, Vladimiru Iljičiumi.

- O ar iš toli atvykote, pilieti Uljanovai? - pasidomėjo antrasis milicininkas.

- Ne, aš čia pat gyvenu, - ir nerūpestingai mostelėjo mauzoliejaus link.

Užsimezgė gyvas pokalbis. Po valandėlės maloniai atsisveikinę su tvarkos saugotojais, palikom aikštę. V. Uljanovas džiaugsmingai kelis kartus šūktelėjo:

- Tikri ereliai! Kokie šaunūs vaikinai! Jeigu būčiau turėję tokią apsaugą, niekad nebūtų buvę man nemaloniu atsitikimų!

"Nematei dar tu, žmogau, tikros apsaugos. Atvažiuotum pas

mus, parodyčiau", - tyliai pagalvojau sau, o garsiai paklausiau:

- Kokį nemalonų atsitikimą turite mintyje? Kaplan šūvius?

- Ne tai... Buvo kitas atvejis de-vynioliktuju pradžioje. Aš drauge su Marija Iljinična ir lydėjusiu sargybiniu vykau į Sokolnikus, kur ilėjos ir gydėsi Nadežda Konstantinovna Krupskaja.

Jau Sokolnikuose atkreipiau dėmesį į pasigirdusį šaižų švilpimą, bet mes važiavome toliau. Kai beveik privažiavome geležinkelio tilta, staiga išgirdome šaukiant: "Stok!" Šaukė keli žmonės, kurie stovėjo prie pat kelio. Galvodami, kad tai milicininkai, kurie nori patikrinti dokumentus, paprašėme vairuotoją sustoti... Koks buvo mūsų nustebimas, kai trys susstabdė automobilį vyrai greitai mus išsodino ir, nepasitenkinę mano parodytu leidimu, apieškojo kišenes, pridėjė prie smilkinio revolverių. Jie paėmė mano brauningą, šovinius, leidimą į Kremlį ir nuvažiavo mūsų automobiliu.

Vėliau Feliksas man sakė, kad banditai tą vakarą nužudė dvidešimt du milicininkus. Ir vis iš mano brauningo. Po kiek laiko plėškai buvo suimti ir likviduoti. Jų gaujos vadas Jakovas Košelkovas prieš sušaudymą pasakojo, kad per girtumą nesuprato, kad prieš juos Leninas, o po to šunsnukis norėjo su savo sėbrais gržti ir mane užmušti, bet kažkodėl nesugržo.

Kurį laiką patylėjom. Nedrjsau kalbinti. Bet išgirdau:

ATMETIMO REAKCIJA

(Atkelta iš 3 psl.)

- Ševardnadzé paliko savo postą visų akyse, visa šalis girdėjo tai, ką jis kalbėjo parlamente. O jūs net nesiruošėte kalbėti?

- Mąsčiau, rimbai ruošiausi. Turčiau kalbos tekstą, gulėjo štai šitoje švarko kišenėje.

- Jūs norėjote gintis, paaškinti ar pulti?

- Pirmiausia norėjau paaškinti deputatams, kieno

- Žioplai išėjo, bet gerai baigėsi.

- Kas gerai baigėsi? Kad dvidešimt du žmones nušovė?

- Ne, kad gyvas likau. O "žioplai" sakau todėl, kad, žinodamas, kas gręsia, galėjau atsišaudyti. Žinoma, brauningas - tai ne medžioklinis šautuvas, iš kurio moku šauti pykšteli. Beje, per visą savo revoliucionieriaus gyvenimą nesu nušovęs nei vieno žmogaus... Aš pats į žmones nešaudžiau...

- O jūžveris? Turbūt daug parsinešdavote laimikio? - paklausiau, norédamas palaikyti benu-trūkstantį pokalbj.

- Visaip būdavo. Bet daugiausiai sumedžiojau ne su šautuvu. Net neprisimenu, kiek tų kiškių buvo.

- Kiškius be šautuvo? Tai gal kilpomis?

- Ne! Kas ten su tom kilpomis Šušenske prasidės. Tada mažoje salelėje gelbėjosi ledonešio ir potvynio užklupti zuikiai. Man pavyko valtele priplaukti iki tos salelės. Na, ir daviau aš jiems irklais per galvas! Pridaužiau tiek, kad, sumetus į valtį, buvo iki pat bortų kraštų. Tai buvo linksma!

Kvatojos vienas... Tuo metu ir prijome muziejų. Ir tik čia aš supratau, kokią padariau klaidą. Nelabai gerai žinodamas Maskvą, atvedžiau ne į TSRS istorijos muziejų, o į V. Lenino muziejų, esantį čia pat, prie Raudonosios aikštės. Kiek pasimetęs nesugebėjau rasti išeities iš šios keblios situacijos, o tuo tarpu V. Uljanovas stabtelėjo ties durimis, tylomis perskaite muziejaus pavadinimą, darbo valandas ir ryžtingai pastumė duris.

(Tėsinys kitame numeryje)

ir kodėl esu pašalintas, kokios jėgos taip primygintai reikalavo iš prezidento, kad atsistatydinčiau. Be to, privalėjau ryžtingai pancegti šmeižią, esą aš sugriovęs Vidaus reikalų ministeriją.

- Kokios gi tos jėgos, kurios pakilo į ataką prieš jus?

Jūs jau rašete žurnale apie juos - deputatų grupės "Sojuž" atstovai Alksnis, Petrušenka, Koganas. Aš seniai perpratau jų užmačias, politinėje kovoje remtis VRM, VSK organais, armija. Ir jie prisimena mano atsakymą: mcs, milicija, tarnaujame bet kuriai teisėtai valdžiai, laisvai išrinktai liaudies, patinka ji kam nors ar nepatinka. Negaliu leisti svyruti milicijai arba vidaus reikalų kariuomenei pagal ideo-loginį principą: šie už "baltoius", šie už "raudonuosius". Arba, kaip nesciniai rodė televizija, - vieni "mūsiškiai", kiti - kokie? Nemūsiškiai? Dažijame, pjaustumėme ir tarsi stanga pamirštame, kad nusikaltumumas šalyje neskelbia suvereniteto, neišsilaksto į nacionalinius butus, ten viskas kitaip: organizuotas ir solidarumas.

"OGONIOK"

VARŽYBŲ TVARKARAŠTIS

- 04.21 d. "Orionas" (Klaipėda)
- 05.04 d. "Žalgiris" II (Vilnius)
- 05.08 d. "Snaigė" (Alytus)
- 06.08 d. "Sveikata" (Kybartai)
- 06.15 d. "Širvinta" (Vilkaviškis)
- 06.29 d. "Minija" (Kretinga)

Visos rungtynės prasideda
13 val.

SPAUSDINAME ĮVAIRIAS NUOMONES, NEBŪTINAI SUTAMPANČIAS SU REDAKCIJOS NUOSTATOMIS.

Redaktorius
V. Rimša

Leidėjas: laikraščio taryba. Offsetinė spauda 0,5 spaudos lanko. Tiražas 2000 egz.

Rinko ir spausdino "Varsos" spaustuvė, 235319 Panevėžys, Beržų 52.

Redakcijos adresas: 235250 Pasvalys, Vilniaus g. 5, telef. 5-13-75.

SL - 654

Nr. kaina 30 kap. Užsakymo Nr. 1814